

פסטיבל ליני

קים ממרכז העצבים המסורתי של הטיילת, בית המלון קרלטון המפורסם, מעוזם של האנשים היפים ושל הכוכבים האופנתיים.

לא היה בכך רק כבי של נוסטלגיה, לימים שבהם נערות חמודות וכו בתהילת עולם ברגע שהפשילו ולו אך כתפייה צנועה של שימלה אביבית וירדו אל החוף, כשבעקבותיהן צבא של צלמים. היום איש לא מפנה את ראשו כשהחוף מרוצף בנערות שכבר הורידו כל מה שאפשר להוריד ולא השאירו, אלא טפח מכוסה אחר להפעלת הדמיון.

בשנה שעברה התגברה והלכה ההרגשה שככל שהפסטיבל מתבסס ומזדקן, מפנה הזוהר את מקומו לעבודה השחורה. כורסות האולמות החשוכים גנבו את הלקוחות מכסאות הנוח של החוף המרהיב, הביאים גנבו את ההצגה מן הכוכבים וסוכניי

במראות חריפים ובשמה חריפה. ברגע של מגע מיני (למעלה) בין היצאנית (ממה לאי) לשוטר (מייקל אלפיק). הוא מבטיח להחזיר אותה לתקופת האבן.

סרט דני האלמנט של הפשע, מנתח את הקיר" בה בין המושע לציידו השוטר. הסרט מתבטא

כל שנה וסימן ההיכר שלה. בשנה שעברה נרשם פסטיבל קאן ה־36 לגנאי, כפסטיבל הראשון שהתקיים כבוקר. היתה זו השנה שבה נחנך ארמון הפסטיבלים החדש — מיפלץ של בטון, הלוקה בכל חסרונות האר-

עדנה פיינרו מדווחת מקאו: בפסטיבל הסרטים הבריח המבול כוכבניות מוכששות

כישקטורה המודרנית, בלי שיהיה בו היופי או התייחסות השימושי שארכי טקטורה טובה ומתקדמת יכולה להביא.

כולנו — הקניינים, הסוכנים, המפרסמים והמפיקים בכינו על הארמון הישן. מצאנו את עצמנו רחור

השופטים צוחקים דירק בוגארד ואיזבל הופרט באו הפעם לקאן לא כשחקני-סרטים. אלא כשופטי-סרטים. למטה: תצוגת-איפור של סטודנטים לאמנות.

